

oio nec ad noiam practiam, cuius finis est hunc spabile q' spabile,
sine hac ne reduplicade, et spabile pot' ei est hunc speculatiua scilicet
ut sunt nates ois effus de q' pedit argum.

Contra hunc opinio q' asserit n' ei noiam practiam
nisi in subto in quo e' p'ia ad p'pim q'm p'scribit experiendam, ali-
quibus p'let, p'p'rim Mol. 1. p. 1. 2. ar. 4. dicit. 1. p' et citari
solum d. Thom. et alij q' exi' b'ntant. suam beatam, ei' ad p'p'ri-
tatiuam, quos citat Scotus. de Deo uno et Trino, Trinit. 1. lib. 2.
c. 18. n. 11. Si in Mol. n' ex eo suam beatam speculatiuam t'm ex-
i' b'ntant, q' dicit p'ia exequutiua in Rebus, sed ex cogit' h'orum
ex suam nil p'scribat faciendum, sed solum sit pura remm' corti-
p'lio. regit' q' in hac specie ut subto. in quo e' noia practia, in
suam nam exigit p'iam ad p'pim experiendam, q'm noia p'scribit
licet solum alij impediunt nullam p'ia p'pim experere. V. g.
et alij solum agri cultum cogitare d' p'ia, noia t'm q'm solum cadere vult
p'actia, q' subto solum p'ctul'at p'iam ad experendas actioes
q's illa p'scribit. et p'actia sit impeditum. p' h' h'ac ⁱⁿ h'ac q' a sua
q'm Deus solum nullis de rebus, q's nunquam efficiet p'p'erea p'ac-
tia e' q' in deo d' p'ia exequutiua ad eas res p'ducendas, q'
sua p'actia ex sua na uendit in subto in quo e' p'iam ad exper-
endam p'pim q'm p'scribit. Sicut t'm Arto. Op. suam n' p'p'ie-
rea e' p'actiam in deo q' d' p'iam exequutiua, sed q' p'p'ri-
bit mun' faciendi et exequendi o' p'actia.

2. p' h' q' noia h' in uno supposito pot' diri-
gere spactia alterius suppositi. V. g. Petrus pot' p'scribere mun' ex-
tandi Pauli: sed h'ac noia Petri n' e' p'actia q' illa q' n' d' p'iam
ad p'pim in supposito n' e' p'actia. p' d' h' h'ac, q' n' a t'ri-
p'actia q' nisi q' p'iet a l'um dirigere et in b'ntare ad p'pim.
mi. uo con firmati, q' noia p'actia d' illa, q' p'actia d' p'pim d'
rigit p'pim, sed noia exiens in Petro, n' p'iet p'actia et p'p'ime
dirigere p'pim Pauli q' n' e' p'actia. Con p'ri. q' noia p'actia reg-
it, ut p'ia a q' p'p'is uerit' subordinet' uoluntati, q' q' illam noiam

imperat propriam, sed p[ro]p[ri]a Pauli n[on] sub ordinat[ur] volunt[ati] Petri q[ui] si
 n[on] h[ab]et no[m]i[n]e[m] p[ro]p[ri]am ad p[ro]p[ri]am i[n]m[ed]iat[am] Paulus exoriet. Sicut arguo
 et subto apto ad exequendam p[ro]p[ri]am denegat no[m]i[n]e[m] p[ro]p[ri]am. p[ro]p[ri]a
 is q[ui] a p[ro]p[ri]o e[st] ad exorendam a liq[ui]s p[ro]p[ri]am, sicut a liq[ui] p[ro]p[ri]o. tunc
 u[bi] si argum[ent]um u[bi] a p[ro]p[ri]o, n[on] id efficeret p[ro]p[ri]a cognoscere; d[icitu]r q[uo]d illa
 no[m]i[n]e[m] u[bi] p[ro]p[ri]am e[st], et p[ro]p[ri]a et p[ro]p[ri]a dirigere Paulum ad op[er]em ex
 ercitantem. Et n[on] Paulus aliam no[m]i[n]e[m] efformet, t[ame]n dicit dicit quo
 minus, no[m]i[n]e[m] Petri dirigentis p[ro]p[ri]a et p[ro]p[ri]a illam dirigat op[er]em. ad
 id u[bi] quo confirmabit argum[ent]um. N[on] s[ed] e[st] si uoluntas p[ro]p[ri]a sibi sub
 ordinare p[ro]p[ri]am exequentem, sed de his plura dicere hoc li[ber] inuolubile e[st].

Quoniam d[icitu]r et d[icitu]r an ex d[icitu]r l. ex p[ro]p[ri]e sua p[ro]p[ri]a
 ab exspectatua d[icitu]r. Cum b[ea]t[us] id p[ro]p[ri]o n[on] intelligimus d[icitu]r ex
 trinsecus, quem sibi a liq[ui]s p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a, p[ro]p[ri]a n[on] q[ui] p[ro]p[ri]a d[icitu]r ad d[icitu]r
 re, ad d[icitu]r comparandus, q[ui] finis ex[tr]insecus e[st], et nullam d[icitu]r
 p[ro]p[ri]a afferre sua. finis u[bi] intrinsecus d[icitu]r ille ad quem uia sua no[m]i[n]e[m]
 dirigib[is], ut sunt p[ro]p[ri]es u[bi] no[m]i[n]e[m] p[ro]p[ri]a. Si posito facile p[ro]p[ri]a
 d[icitu]r, d[icitu]r n[on] suam p[ro]p[ri]am ex utroq[ue] d[icitu]r. Et p[ro]p[ri]a
 finis et d[icitu]r id sunt u[bi] illius q[ui] ex utroq[ue] d[icitu]r, con p[ro]p[ri]a
 p[ro]p[ri]a p[ro]p[ri]a e[st] d[icitu]r no[m]i[n]e[m] p[ro]p[ri]a, et op[er]abile et q[ui] op[er]a
 bile, e[st] eius finis.

Ex his iam apparet q[uo]d d[icitu]r n[on] speculatiua
 e[st] in illa q[ui] p[ro]p[ri]a et d[icitu]r nullam diriget p[ro]p[ri]am, sed in u[bi] d[icitu]r
 ritatis contemplare consistit: q[ui] l[ib]er e[st] v. g. met[er]a. Et n[on] considerat
 nem op[er]abilem, t[ame]n n[on] illam considerat q[ui] op[er]abilis e[st] dirigendo ali
 q[ui]m p[ro]p[ri]am: sed t[ame]n eius no[m]i[n]e[m] et p[ro]p[ri]etates inue[n]i[en]do: ut se
 det met[er]a circa actiue uolunt[ati]s q[ui] sunt p[ro]p[ri]es, et circa actiue
 in illis, et a liq[ui]m p[ro]p[ri]um, q[ui] d[icitu]r uolunt[ati]s inq[ui]s anti, et u[bi] u[bi] p[ro]p[ri]a
 ratione p[ro]p[ri]a sortiantur. Et d[icitu]r de no[m]i[n]e[m] actiue p[ro]p[ri]a
 et speculatiua suo mo[do] intelligendum e[st] de Sabitu h[ic].

Articulus Tertius

V[er]o Scia p[ro]p[ri]a et speculatiua differant sp[eci]e

Suppono unam qm̄ suam eī collectioem multo-
rum sicutum (loquitur de sicuti & Sumario, et agit de tm̄) dī in plu-
ribus earum sicuti alios sicuti practicos, alios speculativos, ut de sicuti
T. & Logia docent oēs. Unde et legitur eī in illa alios eī actus pure
speculativos, alios uō practicos, nec n. Sicuti practicos, pōt. conuincere
nisi ad actum practicum, nec speculativus ad speculativum. Sic
posito, asserendum eī practiciam et speculativam suam, sicut de acti-
vitate sicuti de duali sermo sit spē distinguere. Sic eī sicuti For-
lib. 6. c. 1. q. 1. §. 6. par. dist. 99. §. 17. n. 93. et p. 6. q. 8. hunc p. 6.
practica sicuti et hunc p. 6. speculativa distinguunt: sed quod
hunc p. 6. eī distinctio sicuti q̄ in illud tendit distinguere spē
sicuti practica et speculativa spē distinguunt. maior ex superi-
ori bus p. 6. dicitur n. hunc sicuti practica eī spabile q̄ spabile
eī, hunc sicuti speculativa eī speculabile, q̄ sunt diversa p. 6. rati-
onis. min. sicuti p. 6. eī q̄ a tr̄ nunquam daretur sufficiens
distinctio, nec ratiō ad distinguendas sicuti, cum multa id hunc
mōte pōt. considerare. Suppono uō suam eī collectioem mul-
torum sicutum, q̄ aliqui eī sicuti sit eī practicus et speculati-
vus, q̄ minimē eī concedendum, cum in una sicuti dēt̄ alij
actus practici, alij speculativi.

Contra dicitur i. eadem nō pōt. sit eī practica
et speculativa q̄ sicuti practica et speculativa actualis disting-
untur spē. An pōt. in visioe beata q̄ q̄m̄ eī considerari dei et
attributori illius et creaturarum, et speculativa, q̄m̄ uō dicitur deī
eī summi diligendum, l. aliqd̄ aliud eī practica. p. solūe sicuti
argi aduertendum eī alios eī q̄ expiant visioem beatam eī pure
speculativam, cuius opiois autorem asserunt eī d. Thom. 2. 2. q. 3.
art. 5. alij uō affirmant eī tr̄ practiciam, q̄ sicuti sicuti eī
sicuti, q̄ q̄ p. 6. alij utramq̄ denominabem practica et specula-
tiva concedunt; Sic Caiet. citat in l. d. I. Thom. sicuti in q. dist.
99. q. 1. art. 1. Ad maioremq̄ sicuti opioem consensum.

dñi in primis e' uisioem beatam, s' p'ie sumi ri cu' d'cti in creati;
 cuius s'ol' ri e' p'isilis beatitudo, q'a beatitudo d'ctiua e' solus deus.
 illius q' ri p'abile senset s'ctus citatus e' cognioem practicam,
 q'a cum sil' p'fectis^a cognio, ostendit quomō deus sit amandus.
 Et q'a p'fectus deus amabit' si nullus dicit uolunt' quomō aman-
 dus sit. Sed he' ratiōes sanē n' conuincunt, n' uidentur: n' quadra-
 re n' quando d'ctum liberē amati. Deus uō clarē uisus amati ne-
 cessario ad beatis. alioq' cognio diuina quē in finitē p'fecta e'it
 practica deo ri amoris sui ignis.

Quapp' suar. de deo uno et trino. tract. 1.
 lib. 2. c. 17. n. 12. d'perit ri d'cti in creati. suam beatam ei quē
 ne' speculatiuam, q'a e' de re nullo mō ofabili beato, et deus ab
 illa uideat' quō sumē diligendus e' p'p' infinitam bonitatem. et p'p'
 q'a n' e' nōa practica p' mīm artis, l' scia effectiua, q'a n' d'ctat
 beatis quomō amor p'p'ie sit p'cedendus: nec e' e' practica p' mīm
 prudentia, q'a amor necessarius n' p'ot' regulari a prudentia: nō
 q'q' ab illa regulari nec e' actus impulsus, ac p'p' liber. Visio
 uō beata regulat' ab ipso d'cto q' clarē uisum d'p'it n' amari, to
 to conatu p'ie eleuati. Et de scia p'abilior uideat', p' quam
 interpretandus e' d. Thom. citato lō 1. 2.

Rursum p'ie uisio beata considerari ri d'cti
 secundarij, s' creaturarum q' uidentur p' illum a beatis; et sic docet
 suar. citatus, n. 13. uisioem beatam e' practicam p' mīm prudentia,
 quō beatus p' illam rebus redditi' de alijs rebus uitandis, alijs expe-
 quendis q'a diuina uoluntate. dñi p' mīm artis, q'a d' apparet
 ulla ratiō, q' p' suadat uisioem beatam n' p'ie dirigere arti p'p'ias
 actioes beatorum. q'q' suppositis dñi uisioem beatam e' sol' pra-
 ticam e' speculatiuam ri ius e' d'cti in creati, n' p'at' sed eminenter.
 q'a cum sil' cognio sup'nat' et p'fectis^a, utramq' ratiōem d' p'fec-
 tiuam p'ot' eminenter uoluntate. Nec desunt natia exempla
 q'q' res am firmet'. Nam in illis e' d' practicus et speculatiuus
 n' p'at', q' si sint duo p'ie distincte reati, sed eminenter et

offe. qad prius equorum. et prius cognos natus practica et
speculativa.

Unde ulterius inferi si det aliq natus cognitio, q
in una adqta suadria utriusq dria practica et speculativa p fee-
tioem includat, cam sit practiam et speculativam denotari pce,
qd in cognos Angelica nati mih videtur concedendum. qd n. d. b.
tot si fecand cognosim Angelus, sit speculati mium faciendi aliqd
arte factum, et sit paim exequentem dirigat ad illud efficiendum.
imo in in ltu dno id pte ad modum dno, et contrarium exist
Vasq. i. p. dist. 18. c. 1. um id concedat cod lō in dno nati, ex-
quo consequenter id concederem in actu. qd n. d. inconvemiers, si
dno natus sciat actum sibi ad optem, et dno qd n. d. repugnat
ex pte dno, tm repugnat in dno, quantum in actuali
scia: sicut qd in dno pot conungi utriusq pfectio potest et
in actuali. ex pte uo dno nulla pte a signari repugnā i. n.
o dno, actus et dno; unde dno censo pte id aliq auiderem
in ltu dno.

Innotabit, ad rōem pcepti n. d. requiritur ut sit
actus liber, et amor beatissimus sit necess. ent h. vera pcepti.
unde in dno visioem beatam n. d. dno nōm practiam. nam
amor ille pendet ad visioem beatam pte et pte: sed ois cognitio
e q pte et pte pendet pcepti d practiam q visio beatam n.
dno ent practiam. It. quoad actus religionis pcepti n. d.
libertatem sicut d. pcepti dno si ageret ex necess. nō
dno, ad huc practiam cognosim dno, qd in ltu dno
dno tm concursus, ad hanc actionem ex pte impendendum
tm ad illam. qd uo attinet ad actus voluntatis necess. pte dno
amorem beatissimum supposito huc dno dno nōm pcepti, nec
aliqd altero necess. dno pcepti, nō cognitio dno, tanto
tanto conatu efficiendum, ut n. dno ad beatum amorem et dno
ar. i. p. b. l. e. m. tam et dno nōm iudicavimus.

2° actus fidei dno, aliq practia sunt, aliq.

nō distinguuntur p̄ dōctum matē, dōctum vō frīle illorum dōctum
ē attingibile. sub tali, h̄ tali rōe, um cō nō latī aliq̄ u lēnīo
frālis rōe, p̄ qm̄ nō dōctum nō dōctum nō p̄ practicum et specula-
tium, tunc dōctum practicum dicitur ab dōctum, nam h̄ rōe
tam temporis cōtōctum dōctum frīle illorum dōctum. unde
dōctum practicum et speculativum nō sunt p̄ctō in dōctum dōctum, sed tū
eminenter effe. ut diximus de v̄tō. dōctum cō nō effe. ut dōctum
dōctum p̄ctō nō quādo p̄ctō includunt in rebus q̄ dōctum.

Oppōtō opinio q̄ a p̄ctō scīam practicum nō di-
tinguī ab speculativa sp̄e, ē p̄ctō q̄ q̄. p̄ctō. p̄ctō. i. p̄. q̄. i. art.
q̄. dōctō. 2. Et int̄ scīam natem, practicum, et speculativam
sem̄ p̄ ad mīttat dōctum sp̄e frīam, nō p̄ctō p̄ctō et dōctum
ulativum sūt dōctum cōctualis, sed q̄ scīa natē dōctum
dōctum, et dōctum ē cōctio in re q̄ attingit p̄ scīam p̄ctō.
cōctio, et cōctio ē i in re q̄ attingit p̄ speculativam. In quo
sel̄ re p̄ctō dōctum ē dōctum dōctum practicum ab dōctum specula-
tium, um dōctum cōctiois scīam re ex p̄ctō dōctō: et bene re p̄ctō
dōctum sp̄e frīa int̄ ip̄as scīas, siḡ dōctum dōctum dōctum dōctum
gunt, et rōe practicum et rōe speculativum nō sūt ip̄as p̄ctō
dōctum, sed ex illis dōctum q̄ nō dōctum nō dōctum. p̄ctō
sp̄e q̄ a si dōctum alīcui p̄ctō dōctum p̄ctō ad effe. ut dōctum
v. g. pluviam, ventos, flores. Et nō dōctum alīa nō dōctum
ab illa qm̄ mō dōctum de dōctum effectibus ad dōctum actōes q̄ p̄ctō
cōctio, sed h̄c mō dōctum speculativa et tunc ēct practicum, q̄ scīa
practicum et speculativum nō distinguuntur sp̄e. aliq̄ ex una
sp̄e p̄ctō alīa sp̄e.

Nō ē illis assentiendum ē q̄ a p̄ctō com-
nōam, p̄ctō futūram practicum, q̄ a p̄ctō cōctio ta dōctum
p̄ctō ad p̄ctō qm̄ dōctum, um dōctum scīam suam cōctio
nō p̄ctō natē p̄ctō ad tales effe. ut dōctum, q̄ a si dōctum
p̄ctō p̄ctō infunderet nō cōctio practicum, ēct dōctum
rōe et p̄ctō um dōctum qm̄ dōctum ē p̄ctō practicum, um

est de eod. d. b. o. sp. abili q. sp. abili. e. sp. q. azjo, falsum e. n.
 d. turum p. h. m. aliam noim ad p. r. actandos illos o. ff. i. d. i. r. a. m.
 sp. ab. ca. q. m. i. i. d. e. t. d. e. n. s. p. e. u. l. a. t. i. u. a. i. l. l. a. e. e. t. p. r. a. c. t. i. c. a. d. e.
 n. s. p. e. n. s. i. b. i. t. m. i. n. s. p. a. n. d. i. u. m. s. i. t. p. u. r. a. c. o. n. t. e. m. p. l. a. t. i. o. u. t. s. p. e. u. l. a.
 t. i. o. d. e. m. i. o. q. u. o. t. a. l. i. s. o. ff. i. s. f. i. u. n. t. i. l. l. a. u. o. m. i. n. s. p. a. n. d. i. p. s. e. n. s. i. b. e. r. e. t.
 q. d. n. a. l. i. a. n. o. i. m. i. n. p. r. o. d. h. a. n. t. i. u. t. s. i. d. e. r. e. t. p. o. i. m. t. n. i. l. l. o. s.
 o. ff. i. s. d. e. d. e. r. e. t. q. o. p. n. e. r. e. c. e. d. e. n. d. u. m. a. s. u. p. e. r. i. o. r. i. s. i. n. i. o. q. m. i. n.
 o. i. o. p. r. a. b. i. l. i. o. r. u. i. d. e. t. u. r.

Ad Librum ^{um} 7 ^{um} 8 Quæstio I.
 De nã, unione, et subiecto accidentis
 Articulus Primus.
 Quæ sit ratio formalis accidentis.

Plus lib. 7. et 8. agit de subiecta tanquam
 de principali et quodammodo unio dicitur subiecto; sed quodam
 dicitur dicitur potest, alijs locis ab arte et tradita a nobis parte
 explicata sunt, partim explicabunt; dicitur de accidentibus agi
 dum quorum nam dicitur considerat. Et imprimis querendum
 q. sit ratio sua seu essentia accidentis. ad q. d. explicandum sup-
 pono accidentia alia esse intrinseca, hoc est, q. in se habent rebus de
 q. affirmantur, alia uero extrinseca, q. d. cum q. intrinseca
 sint in una re aliãdã nominant: rursus q. d. accidentia
 esse entitates reales, et reate distinctas a subiectis in q. sunt
 alia uero esse in se reate eum subiecto, tunc q. distincta
 modate. Et tam. divisione dividit subiectum, in se b. t. i.
 denominatis, et subiectum indosiois, quorum hoc uel commun. sed
 dicitur subiectum denominatis; subiectum uero denominatis aliq.
 d. indosiois.

Hoc posito dicitur rationem formalem accidentis

causae sumpti consistere in aptitudine, ut sit in subto. Haec enim
d. Fons. lib. 7. c. 11. q. 1. sect. 3. ubi pilla plures citat, eandem
tenet suar. dict. 37. sect. 2. n. 9. q. 9. ut sunt intendi de aptitudi-
ne ut sit in subto patet accepta: hoc n. d. tui negatio, secundum ref-
ugna ut sit in subto, q. ad certam entis pos. tunc p. tenere n. p. it.
sed intelligendi sunt de aptitudine finitatis, q. d. aliquid aliud e. q. n.
auiens u. id cui conuenit ee in subto. hoc p. b. ga. ut se. hoc subtra
ad expediendum p. se ita se. hoc auiens ut exeat in alio: sed ratio falsis
subtra e. ee ens cui conuenit exire p. se. q. et ratio falsis auiens
erit ee ens cui conuenit exire in subto. maior p. b. faule. ga.
ut subtra de p. a. p. ens p. se, ita auiens ens in alio de p. q. ut
se. hoc subtra ad expediendum p. se ita se. hoc auiens ad expediendum in
subto.

Confir. mat. 2. ga. n. p. pot. conuipi auiens q. n.
in suo falsi iocitu includat rati. ad subto. q. eius ratio falsi
lis e. ee ens cui conuenit exire in subto. ut p. b. ga. n. p. it. respic-
re subto. n. ut cam. matem. sui ee: sed ia. mat. n. cat. p. am.
n. sustentando illam tanquam subto. q. auiens in suo iocitu
falsi includit aptitudinem, ut sit in subto, ut certat. e. id
cui conuenit in illo ee. Vlt. confir. ga. auiens distingui-
ti certat. a subtra, sed tota dictio int. auiens et subtra in
eo consistit, q. d. auiens respiciat subto. subtra uo. n. sed ut
absoluta. q. rati. ad subtra includit in rati. falsi auiens:
sed rati. ad subtra e. finitatis aptitudo ut sit in illo: q. in
illa consistit falsi rati. auiens.

Cum q. a. l. auiens reati. distinguant. a subtra,
alia uo. sint mi. h. e. aptitudinem in certat. n. p. b. se. m. e. n. n. repug-
nantia, ut negatio, sed finitatis ee de certat. auiens distinctio. reati. ut
p. b. q. de diffentia auiens e. aptitudo ut sit in subto: sed auiens distin-
ctum reati. ee n. p. it. in subto, n. p. rati. in certat. q. aptitudo
ad illam e. de illius certat. p. r. ulterius, q. de certat. n. a. ee p. a. e.
aptitudo ad unionem subtralem: n. alium n. q. p. a. p. subtralem uni-

unionem e in ma cuius e actus, et ma p actualem unionem cat frim
 et recipit cuius e poa: sed ita se det aucti reatu distinctum ad in de-
 rentiam p qm e insubto, ac ma, et fra subialis ad unionem: q apti-
 tudo ad realem inderentiam e de eius centia. D. qd a pto ad id
 inderendum aut e distinctum ab entitate auentis, sed e ipa met
 entitas: q si itis piti qd in fra subiali n distinguibit a ptiendo
 qm det ad unionem cum ma ab eius entitate: ne et aptitudo
 mie ad unionem cum fra ut sub lo pbatum e. sed ita e raiin
 auentis qd est.

Sunt tualig q actualem inderentiam in tota
 fra auentis reatu distincti, statim experientis includi existimant
 ut refert suar. Dist. 38. sect. 2. n. 2. et qd qd attinet ad qnti-
 tatem. contrarium appetit docet fides, cum qntitas sine ulla in-
 derentia ibi acceptat, qre n e contra illos mo argumentandum.
 Ex quo fidei pto aperte meo iudicio ut de glitibus dndis ut q
 in maior rto e, qm pnt qntitas a dco separata conseruari
 pnt uo glitas. principium n induat ad qd conseruant alig
 dom. falsum e: nec n glitates induant p qntitatem, sed
 p nam met entitatem. De q maior est rto, ut glitas induat p
 qntitatem et hoc n induat p ma. rto n sub n e bnt
 um tam ma sit subum qntitatis immet. qm qntitas qntitatis.

Ult. qd n glitas p qntitatis induant, qd e
 illarum immediatum subum, d fra subialis induat p ma, q
 e eius subum, cuius ad oppam docent, qre accommodatus ad ma
 spiem docere debeant. Sicut ma induat p fra p e eius
 actus, ita et qntitatem induat p glitates, qd illis in sunt actus:
 cum tu unag q res p nam met entitatem induat, dnd e glitates
 reatu distinctas aut experientis n includere centiati ab ea len
 in derentiam. qd ere de ur alia argumenta congerimus, cum
 n qntitas illam n includat ut docet Summ. Eu. d. arist.
 mys terium, ur cam glitas includat! Vide suar. Dist. 43.
 Fons: ubi supra, sect. 2.

gnti tati. nisi in firmati, gaefficiunt unum p se cum gnti tate.
 N. a for tiori exco qd efficiant unum p se cum gnti tate in da
 nere subia mediante illa: nisi gnti tates in darent q efficiunt
 unum p aliens cum gnti tate, un a for tiori n in darent indi
 uisi biles q efficiunt unum p se. lum illa, et magis dicit par tici
 pare. cias affecti uen. rāo uō de in darentia gnti tatis nē cis
 uera.

Qd attinet ad auentia q sunt in didenti
 distingi a mis subiectis exco qd dependent immed. a re modifiata.
 in in. subiales, q longi abunt a rā auentis et immed. dependent a re
 modifiata. Ex diuina ē dependentiam in his mis, auentibus n.
 nē efficiunt unum p se cum re modifiata, subiales uō magis. Et idō
 illi rāo auentis par tici part. ga adueniunt rebus in suo ēē uerbis.
 tribis, subiales uō minime, qai p sas res con b it uant qrum sunt in.
 Nē dicitur mis auentibus et efficiere unum p se cum auentibus
 quos modifiat, ut sunt uniones in d pās gnti tatis, s. uniones in
 d rui sibi lum cum ipsis filijs, et in d pās entis gnti tatis, figura
 rā sufficiē cuius d mis est. Si n. in d d uentis nē sunt auentia
 nē auentis qd immed. affiunt, sed nē subia cui mediate in d uent.
 et unij et efficiunt com p rē fauens. Vñ ad uertendum ē auentis mo
 dale nē semp. sicut immediatam dependentiam et essentialē a subia u.
 ius rā d auentis ut pēt in pōsibis exemplis.

Ex his mis actiōes respiciunt subtom.
 denomi natiōis qd. s. ex t r i n g e t. de nomi nant, s. sint creacōis, s. edu
 cōis, et illius rā sunt uerē auentia. Et et cum ab ex p r i e n t nullam
 sciant coniunctiōem cum agente q agens, semp. tū p t r a n s c e n d e n t a
 lem. p r a d i c a m e n t a l e m r i u m a d a g e n s s e i t, s i d e n t r e g i s t e r u n d i c i e s,
 p r o p r i e t a t e d e e s s e, u m p r i u m a c t u e x e i t h a b a c t i o, et semp. s e t a l i q d
 r e a l i: s i t d e n t i t a s e d u c t i o n e s c o n s i d e r e t p u t e p a s s i o s e m p. e i n s u b
 i e c t o, s e t q u i n t i a l e m a b i l l o d e p e n d e n t i a m, s i u t r e l i q u i a r e m o d i
 f i c a t a. Et u m s u b t o n d i d t r i f i c a t o. Vñ uō t r i i l l a m c o n s i d e r a m u s
 qd p r o b a b i l i u s ē u n u m p s e c u m i l l o e f f i e r e.

Sunt alia accidentia quae logica disponunt seu multa
p. & nullam ad se rei sicut distinctio ut sunt relationes, de quibus saltem potest
dicere coniunctivum quoniam dicitur cum finibus includi in illorum contra
fratili, cum nulla ratione separari possint, et si vis subiecto quoniam appaerunt
considerentur, plures reati ab illa distinguantur, ut sunt relationes, quae
inmediate fundantur in quantitate et qualitate, de quibus suo dispositionis
lo.

Articulus Secundus De Inherentia Accidentis

Inherentia accidentis est realis dependentia
accidentis distincti reati a suo subiecto, de qua in philosophia vocamus, et
distinguitur ex natura rei ab accidente, ut et per illam a leuius minus uni-
onis saltem ex se subiecto concedendus sit. Et primum quod dubium
respondendum est affertur et philosophia in primis quod illa distinguuntur ex natura
rei, quorum alterum sine alio saltem distinctus esse potest: sed hoc ac-
cidentia possunt esse sine inhaerentia, quod ex natura rei ab illa distingui-
tur. maior suo loco probata modo supponenda est. minor probata iam
est. in subiectum in quo quantitas sine inhaerentia existit, et cum
causa sit ratio de qualitate de illa et id est dicitur.

Deinde philosophia. dependentia actualis sonum ac-
cidentium a subiecto ex natura rei ab ipso accidente distinguitur, sed inha-
rentia est realis dependentia, quod est. maior superiori articulo probata
est, potest hoc accidens sine illa dependentia existere; minor probatur quoniam
quod in philosophia de causa materiali probata sit rursus confirmatur, quod est pos-
sumus considerare accidentis inhaerens subiecto, et ad dependentem ab illo,
et rursus ponimus considerare dependentem, et non inhaerens. quod sig-
nificatur inhaerentiam esse ipsam realem dependentiam accidentis a
subiecto. quod est in appropinquat ad secundum. de philosophia. 7. sect. 1. n. 16. et
de philosophia. 34. sect. 5. n. 34.

entitatem immo esseret subto, a quo distinguitur realiter, id est per
aliqua argumenta ex superioribus, quod vel illud accidens pen-
deret a subto, & non; si hoc 2. posset existeret natura a subto
separatum: si penderet, esset immo, a quo dicitur essentialiter: sed
nullum accidens distinctum realiter potest videri, quod de se non possit
conservare separatum a subto, hoc autem non potest, quod penderet
essentialiter: nullum est quod de se a subto in subto transire non
possit, hoc autem non potest, quod semper penderet a certo subto. In
non est potest subto per sua essentiam subsistens: quod est non
esse potest accidens per sua essentiam completum: hoc non est
completum, quod ut probavimus nec subto, nec dispositum, nec in
distinctum autem completum: sed accidens cum exhibet
in se rem non nisi est completum quoad existiam: quod est comple-
tum per se. Unde latus multa sequuntur in eodem modo. Et sic
quod minus opponitur realitati: sed impossibile est minus quod immo, quod
per se ipsum non penderet a re modificata: quod est impossibile est
accidens distinctum realiter, quod non penderet a subto mediante
aliquo univale, quod ex natura ab ipso non distinguitur.
hoc autem univale nullum est nisi in se. Unde Vazg.
hom. in 3. p. disp. 178. cap. 1. impossibile est quod in unione
inter res distinctas realiter, nisi intercedente aliquo univale
vel, quod ex natura ab ipso distinguitur.

Obv. datur minus quod dependeat a re a quo dis-
tinguitur realiter, sine ulla unione, sed immo, quod scriptum est: quod
est potest esse accidens distinctum realiter, quod immo, penderet a
subto, autem per in actioneeductiva, quod immo, per sua essentiam
dependet a subto, a quo distinguitur realiter, cum tunc
illius realiter distinctus est. forma per quod est eadem ratio
cum ubi debet distinctio realiter. Ratio concedenda autem
gendo contra, quod generatio passiva, et quod immo, penderet
a materia, a qua distinguitur realiter, et per multa alia connectiones
a subto, non penderet ab illis essentialiter: et non accidens est

hinc leat, n' pot' pendere causalit' a subto, et transferre
de subto in subhim, et p'p'ca impote' e' aliq' q' d' h'ho
imm' pendeat.

Propter has difficultates ex his q' uonione m.
accidentis ab ead' entitate ex h'is lei distinguunt, p'babilius
aliqui existimant h'ac accia uari subto mediante actione qua
conuenit, et si h'ec desit mediante actione, conserua h'ec, h'ec n.
e' distincta ex n'a lei ab accidenti, et imm' pendeat ab ipso tan
quam a h'o et pendeat et a subto accidentis. Probat h'ic, h'ic
pot' sunt argumenta q' opposimus pilorum v'p'is q' aduocant
causalitatem q' h'ic subiatem e' actionem. Sed meo iud
icio et h'ac v'p'is difficile sustineri pot', q' si uim' d'icerem miss
n' pendere a le modificata imm' e' sua entitate. Et p' h'ic
modi sunt mediante actione le cepta in ipso le modificata et
ab illa ac n'o ex n'a lei distincta: q' h'ec des' condicione s
mus, ut ex dicat' pendere in q'is e' m'is a le modificata
mediante actione. In q' unio semp' supponit extrema q'
uniant' : sed actio illa, cum sit productua accidentis, n'
pot' illud supponere: q' nec pot' ee eius unio ad subhim.
3. q' sub h'ic, q' est complementum subie' e' m'is ex n'a
rei distincta ab actione productua illius: q' et inh'entia
ent m'is distincta ab actione euectua accidentis. Pro h'ic d'
pant' lo'is, q' et inh'entia e' complementum accidentis.

Accidit diuersitas e'ffuuii h'abim' q' n' pot' benece
dere in una entitate actionis: nam alius e'ffu' h'abie' e'
unite, alius uo' ee e'ffu'um: q' magis conuenient' sunt sub
gra, a q' h'ic e'ffu'is distinct' p'ntentur. Quas p'p' difficult
tates prima h'ic q' asserit' accid'entia distincta leat' inh'e
rent' subto mediante m'o a subto leat', et ab ipsis acciden
tibus modat' distincto, qui modu' uocamus inh'erentiam, uo'
approbanda est.

Quod attinet ad secundam difficultate' q' p'et

Propter inharmoniam dandus sit alterius unionis, saltem ex p.
subt, alibi satis exposita est. Modo dicitur nec ex p. subt, nec ex p.
accidentis dandam esse aliam unionem. Primum quod in posita inharmonia
satis intelligitur accidens univocum quod superfluum est alterius uni
onis. an sit potest, quod non possumus intelligere accidens inharerens
subt, quia si ita intelligamus univocum: quod inharmonia, seu deper
dit a subt est totalis unio accidentis. Et confirmatur quod ad
hoc ut coniungamus accidens extra subiectum, satis est ut illud
concipiamus independens: quod per ipsam dependentiam illi adde
quate uniti. Primum videtur, quod posita unione ex p. accidentis
intelligitur adaequate accidens univocum subt, et subiectum accide
ntis: quod nec ex p. subt opus est alia unione.

Obij. Maius non intelligitur unita fieri adaequate et in
verse, nisi utriusque dicitur unio quae mediante uniantur: quod
et accens non erit adaequate univocum subt, et vice versa, nisi
utriusque dicitur unio. Respondeo admitto anis, quod in q. de
calitate non examinatum est maiorem esse locum, quod in compositis
materiali utriusque dicitur dependia, atque adeo dicitur utriusque casualitas
in composito non accidentali subiectum non pendet ab accidente. Res
indites inter partes integrantes quantitatis V. G. non dari de pen
diis, et in utriusque dari unionem. In his non cum non sit major pars,
ob quam ponatur unio una ex p. quam ex alia, cum neutra pos
sit ab alia dependere, nam utriusque danda est unio, si neganda.

Obij. Ulterius. Unio debet esse semper per identita
tem in rebus quas unit, quod non potest verum esse nisi ex p. subt
et dicitur magis peculiaris unionis, nam assumpti falsum est,
cum unio hypostatica non sit per identitatem ex p. humanitatis,
et solum terminative in verbo Divino. Quia in compositis
rati, cum unio probabilis sit malis, non est per identitatem in ma
et trahit solum in aias. Unio igitur solum est in p. quod depen
det per identitatem, quamvis probabilis admodum sit dari in
illis aliquid solum naturae, restat illorum opinionem, quod unicam in

composito mali unionem agrosunt, hanc in in ma, et p idē
tatem in fā, q̄ quam tam mā, quam fā, causanti ac pendenti.

Articulus Tertius.

Unde desumatur spei Inherentis

Inherens distinguitur p utrumq̄ extremum, ut ex talique unis
nes. Et p h, q̄ si ab uno tm extremo sumitur spei inherens
tōne ab accidente, L, a subto, neutrum dici pot: q̄ et b. Pr
Min. in primis q̄ si sumeretur ex p. subto unio a beatitudine, et unio
nigredinis, cum succedive nātū in gradibus intensis, et sū
in gradibus lemissis possunt eē in eodem subto, certe eiusdē
spei, q̄ b̄ et falsum. Si sumeretur spei unionis ex p. accide
tis unio spei intelligibilis cum lapide v. g. q̄ dimius potus ē
et unio eiusdem cum in hū convenirent spei, q̄ b̄ et falsū ē.
Nam unio unionis inter speim intelligibilem et lapidem ē su
p̄nalis, unio uō unionis cum in hū ē nalis. Idem dñ ē si dō
uniatur a beatitudine q̄ quancunq̄ aliam qualitatem malam ut
Angelo, cēt n̄ illa unio sup̄nalis, et in si sumeretur dicitōne
tionem tm ab accidente cēt eiusdem spei, cum unione eius
dem qualitatis ad quantitatem. Pr̄ deinde ex effū tali.

Effū talis huius unionis ē reddere albe
dinem unitam angelo, alterius uō ē reddere illam unitam
lapidi: sed ubi danti danti effū, pates, danti danti ē
fā q̄ dīstīnō spei fia unionis n̄ ē desumenda ex p̄au
dentis. Nec dīcas sumi dīstīnōnem ex p. subto q̄ ordinē
ad accidens, L, ex p. accidens q̄ ordinē ad subto, hoc
n̄ ē manifeste sumere dīstīnōnem ab utroq̄ extremo.

Obv. Cetero sumit spei fīcationem tm a trō
Et et dependat cōtrā a p̄io, q̄ et unio sumit spei fīcatō
nem solum ab accidente, et non a subto sū. Pr̄ fātia